

โดยเอ็ลเคอร์คอลลิโอ กี. ซิวิก
แห่งสภาวจิตลึบ

อย่าเดินทางผิด

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าเราจะไม่ปล่อยให้ทางนั้นพันสายตาไปเพื่อที่เราจะเชื่อมโยงกับสวรรค์อยู่เสมอ

เด็กชายตัวน้อยกำลังฝึกเล่นเปียโน มีพนักงานขายคนหนึ่ง เห็นเขาทางหน้าต่างถามว่า “แม่หนูอยู่บ้านไหม?” ซึ่งเด็กคนนั้นย้อนถามว่า “แล้ว...คุณคิดว่าไงครับ?”

ลูกรๆ สุดที่รักของเราห้าคนเล่นเปียโนชอบคุณแรงจูงใจจากภรรยาข้าพเจ้า! เมื่อคุณครุมาถึงบ้าน เอเดรียนลูกชายของเราจะวิ่งไปแอบเพื่อจะได้ไม่ต้องเรียน แต่วันหนึ่ง สิ่งอัศจรรย์บางอย่างเกิดขึ้น! เขาเริ่มรักดนตรีมาจากฝึกด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

ถ้าเราสามารถไปถึงจุดนี้ในขั้นตอนการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของเราได้ นั่นจะเป็นสิ่งอัศจรรย์ จะเป็นสิ่งประเสริฐยิ่งถ้าเรามีความปรารถนาอันลึกซึ้งในใจที่จะรักษาพระบัญญัติโดยไม่ต้องมีใครมาเตือนอยู่ร่ำไปและถ้าเรามีความเชื่อมั่นว่าเมื่อเราเดินตามวิถีทางที่ถูกต้อง เราจะได้รับพรทั้งหลายที่สัญญาไว้ในพระคัมภีร์

หลายปีก่อนข้าพเจ้าไปที่อุทยานแห่งชาติอาร์เซส (อุทยานชุ่มชื้นโค้ง) พร้อมภรรยา กับเอเวลีนลูกสาวของเรา และเพื่อนคนหนึ่งของครอบครัว ที่นั่นมีชุ่มชื้นโค้งที่มีชื่อเสียงที่สุด ชุ่มชื้นชื่อเดลิเคตอาร์ช เราตัดสินใจเดินขึ้นเขาระยะทางประมาณ 1.5 ไมล์ (2 กม.) เพื่อไปให้ถึงชุ่มชื้นโค้งชุ่มชื้น

เราเริ่มออกเดินไปตามทางด้วยความกระตือรือร้นยิ่ง แต่หลังจากเดินไปได้ไม่กี่ไกลนัก คนอื่นต้องการหยุดพัก เนื่องจากความปรารถนาที่จะไปให้ถึงให้ได้ ข้าพเจ้าตัดสินใจเดินต่อไปตามลำพัง โดยไม่ได้สนใจเส้นทางที่ควรจะไป ข้าพเจ้าเดินตามชายคนหนึ่งที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งดูเหมือนจะมุ่งหน้าไปด้วยความมั่นใจมาก หนทางเดินเริ่มยากลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ ข้าพเจ้าต้องกระโดดไปตามก้อนหิน จากความยากลำบากที่เห็น ข้าพเจ้าแน่ใจว่าผู้หญิงในคณะของเราคงจะไปไม่ได้ไหว

ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เห็นเดลิเคตอาร์ช แต่ต้องประหลาดใจมาก เมื่อเห็นว่าชุ่มชื้นนั้นอยู่ในบริเวณที่ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าไปถึงได้

ด้วยความรู้สึกท้อใจอย่างมาก ข้าพเจ้าตัดสินใจเดินกลับ ข้าพเจ้ารออย่างกระสับกระส่ายจนเราพบกันอีก ข้าพเจ้าถามทันทีว่า “ไปถึงชุ่มชื้นเดลิเคตอาร์ชกันรึเปล่า?” พวกเขาบอกข้าพเจ้าอย่างมีความสุขว่าไปถึง พลงอธิบายว่าพวกเขาเดินตามป้ายบอกทางอย่างตั้งใจและใช้ความพยายามจนไปถึงที่หมายในที่สุด

น่าเสียดาย ข้าพเจ้าไปผิดทาง วันนั้นข้าพเจ้าได้รับบทเรียนที่สำคัญยิ่ง!

บ่อยเพียงใดที่ เราพลาดวิถีทางที่ถูกต้อง เพราะปล่อยให้ตนเองให้ถูกชักนำไปกับแนวโน้มของโลก? เราต้องถามตนเองอยู่เสมอว่าเรายังคงเป็นผู้ทำตามพระวาระของพระเยซูคริสต์หรือไม่

คำสอนอันประเสริฐอยู่ในหนังสือยอห์น:

“จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเถา พวกท่านก็เช่นเดียวกันจะเกิดผลไม่ได้นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเรา

“เราเป็นเถาองุ่น พวกท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับเขาคงนั้นจะเกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น

15:4-5)

โดยใช้คำอุปมานี้ เราสามารถเห็นสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดยิ่งและเห็นธรรมชาติที่เรามีกับพระเยซูคริสต์และความสำคัญที่พระองค์ประทานให้เราแต่ละคน พระองค์ทรงเป็นรากและลำต้นซึ่งนำน้ำอำนาจชีวิตมาสู่เรา น้ำเลี้ยงที่บำรุงเลี้ยงเราให้เจริญเติบโตจนสามารถมีผลผลิตมากมาย พระเยซูคริสต์ทรงสอนเราในวิธีนี้คือ ในฐานะแขนง—หรือสัตว์ภาวะที่ต้องขึ้นอยู่กับพระองค์—เราไม่มีวันจะประเมินค่าคำสอนของพระองค์ต่ำไป

ความผิดพลาดบางอย่างร้ายแรงมาก และถ้าแก้ไขไม่ทัน สิ่งเหล่านั้นจะนำเราออกจากทางที่ถูกต้องจนไม่อาจหวนกลับมา ถ้าเรากลับใจและยอมรับการแก้ไข ประสบการณ์เหล่านี้จะช่วยให้เราเองเป็นคนนอบน้อม เปลี่ยนการกระทำของเรา และชักนำเราให้ใกล้ชิดพระบิดาบนสวรรค์ของเรามากขึ้น

ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างเกี่ยวกับแนวคิดนี้

โดยอ้างถึงช่วงเวลาหนึ่งจากประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นของศาสตราจารย์โจเซฟ สมิท โดยประสบการณ์นี้ พระผู้ช่วยให้รอดประทานคำสอนอันหาค่ามิได้เกี่ยวกับหลักกรรมหลายข้อที่เราควรยึดถือไว้ตลอดชีวิต เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อมาร์ติน แฮร์ริสทำงานแปล 116 หน้า ซึ่งเป็นส่วนแรกของพระคัมภีร์มอรมอนหมาย

เมื่อกลับใจจากการไม่ทำตามคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ศาสตราจารย์สมิทได้รับการเปิดเผยซึ่งพบอยู่ในหลักคำสอนและพันธสัญญาภาค 3 (ดู *คำสอนของประธานศาสนจักร: โจเซฟ สมิท* [2007], 75-77) จากสิ่งที่เขียนไว้ในข้อ 1 ถึง 7 ข้าพเจ้าอยากทำเครื่องหมายหลักกรรมสามประการที่เราควรระลึกถึงอยู่เสมอ

1. งานและจุดประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าจะล้นเหลือไม่ได้
2. เราต้องไม่กลัวมนุษย์ยิ่งกว่าพระผู้เป็นเจ้า

3. มีความจำเป็นที่จะต้องกลับใจอยู่เสมอ

ในข้อ 13 พระเจ้าทรงสอนเราถึงการกระทำสี่ประการที่เราไม่ควรทำเลย

1. ถือว่าคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้าไร้ค่า
2. ผิดคำสัญญาที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดซึ่งทำไว้ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า
3. ฟังการวินิจฉัยของเราเอง
4. ใช้อวดปัญญาของเราเอง

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าเราจะไม่ปล่อยให้ทางนั้นพันสายตาไปเพื่อที่เราจะเชื่อมโยงกับสวรรค์อยู่เสมอ เพื่อที่กระแสแห่งโลกจะไม่กวาดเราออกไป

หากใครในพวกท่านไปถึงจุดของการละทิ้งวิถีทางของพระเจ้า—ไม่ว่าจะเป็น ณ จุดใดบนวิถีทางนั้น—ด้วยความสำนึกผิดอันยิ่งใหญ่ ท่านจะรู้สึกถึงความขมขื่นของการถือว่าคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้าไร้ค่า ผิดคำสัญญา

ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดซึ่งทำไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า เป็นเจ้า วางใจในการวินิจฉัยของท่านเอง ใช้อาวุธปัญญาของท่านเอง

ถ้าเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน ให้กลับใจและกลับสู่วิถีทางที่ถูกต้อง

ครั้งหนึ่งหลานขอให้คุณตาอวยพรวันเกิด หลานถามคุณตาว่าอายุเท่าไร คุณตาตอบว่าอายุถึง 70 ปีแล้ว หลานหยุดคิดครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “คุณตาเริ่มตั้งแต่เลข 1 หรือเปล่าครับ?”

ขณะอยู่ในวัยเด็กและวัยรุ่น คนเรามักคิดว่าจะไม่มีความแก่เฒ่า ความคิดเรื่องการตายไม่เคยมีเลย—นั่นเป็นเรื่องของคนที่ยังคงห่างเหินชั่ววันวันคร เมื่อเวลาผ่านไป หลายเดือนหลายฤดูกาล จนกระทั่งรอยย่นเริ่มปรากฏ เรียวแรงลดถดถอยหาหมอบ่อยขึ้นทุกที และอื่นๆ

วันนั้นจะมาถึง วันที่เราจะพบพระเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ อีกครั้ง ข้าพเจ้าวิงวอนว่าในโอกาสที่ศักดิ์สิทธิ์ล้ำเลิศนั้นเราจะจดจำพระองค์ได้ด้วยความรู้เกี่ยวกับพระองค์ที่มีอยู่และด้วยการที่เราได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ พระองค์จะทรงแสดงให้เห็นแผนเป็นที่พระหัตถ์และพระบาท แล้วเราจะรวมอยู่ด้วยกันในการโอบกอดครั้งสุดท้าย หลังจากนั้นตาแห่งปีติที่ได้ดำเนินตามวิถีทางของพระองค์

ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงสุดแดนแผ่นดินโลก ทั้งสี่ด้านว่าพระเยซูคริสต์ทรงพระชนม์ ทรงเตือนเราว่า “จงสดับฟัง, โอ้ เจ้าประชาชาติของแผ่นดินโลก และฟังพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระองค์นั้นผู้ทรงสร้าง [เรา]” (คพ. 43:23) ขอให้เราสามารถที่จะยึดมั่น เอาใจใส่ เข้าใจ และตีความข่าวสารของ “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระองค์นั้นผู้ทรงสร้าง [เรา]” อย่างถูกต้อง เพื่อเราจะไม่หลงออกไปจากวิถีทางของพระองค์ ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

โคย เอ็ลเคอร์คัปเบ็ลยู. เกรก ซวิด
แห่งสภาวจัดลึบ

คุณกำลังคิดอะไรอยู่

ข้าพเจ้าวิงวอนท่านให้ฝึกถามคำถามนี้ด้วยความหวังใยถึงประสบการณ์ของอีกฝ่ายหนึ่งว่า “คุณกำลังคิดอะไรอยู่”

สิบเอ็ดปีก่อน ข้าพเจ้าปั่นเข้าไปนั่งที่ที่นั่งคนขับของรถกึ่งบรรทุก 18 ล้อ พร้อมด้วย แจนภรรยาคนสวยของข้าพเจ้าและสกอตต์ลูกชายวัยแบเบาะของเรา เรากำลังจะขนวัสดุก่อสร้างที่บรรทุกหนักข้ามไปหลายรัฐ

สมัยนั้นยังไม่เข้มงวดเรื่องเข็มขัดนิรภัยหรือที่นั่งสำหรับเด็กทารกในรถ ภรรยาข้าพเจ้าจึงอุ้มลูกชายที่น่ารักของเราไว้ในอ้อมแขน ความเห็นของเธอที่ว่า “เราอยู่สูงจากระดับพื้นพอคุณเลยนะคะ” น่าจะสะกิดให้ข้าพเจ้าทราบถึงความกังวลของเธอ

ขณะขับอยู่บนเส้นทางประวัติศาสตร์ดอนเนอร์พาส ช่วงที่ทางหลวงเป็นถนนลาดชันห้องโดยสารของรถบรรทุกก็มีควันคลุ้งขึ้นอย่างกะทันหันและไม่คาดฝัน เรายังไม่ค่อยเห็น และหายใจไม่ค่อยออก

สำหรับรถกึ่งบรรทุกที่หนักขนาดนั้น ไซเบอร์อย่างเดียวไม่อาจชะลอความเร็วได้ทัน การข้าพเจ้าใช้เครื่องยนต์ช่วยเบรกและลดเกียร์ลง พยายามหยุดรถให้ได้ในทันที

ขณะข้าพเจ้าบังคับรถชิดขอบทางแต่ยังจอดไม่สนิท ภรรยาข้าพเจ้าเปิดประตูรถกระโดดออกไปพร้อมลูกน้อยในอ้อมแขน ข้าพเจ้าได้แต่มองดูทั้งสองล้มลุกไปบนพื้นดินโดยช่วยอะไรไม่ได้

ทันทีที่หยุดรถบรรทุกไว้ได้ ข้าพเจ้าถลันออกจากห้องโดยสารที่ควันคลุ้ง และด้วย

ความตื่นตระหนกตกใจข้าพเจ้าวิ่งฝ่าก้อนหินและดงหญ้ามากอดพวกเขาไว้ บลายแขนของแจนฟกซ้ำเลือดไหลแต่ข้าพเจ้ารู้สึกขอบพระทัยที่เธอและลูกชายของเราอย่างหายใจอยู่ ข้าพเจ้าได้แต่กอดพวกเขาไว้แน่นขณะฝุ่นข้างทางหลวงเริ่มจางลง

เมื่อหัวใจเต้นปกติและหายจากอาการหอบแล้ว ข้าพเจ้าโพล่งออกไปว่า “คุณคิดอะไรของคุณ รู้ไหมว่าทำแบบนั้นอันตรายแค่ไหน คุณอาจถึงตายเลยนะ!”

เธอมองผมด้วยน้ำตาอาบแก้มเป็นนคราวัน และพูดสิ่งที่เสียดแทงใจข้าพเจ้าและลั่นอึ้งอลอยในหูว่า “ฉันก็แค่พยายามให้ลูกชายของเราปลอดภัย”

ช่วงขณะนั้นข้าพเจ้าตระหนักว่าสิ่งที่เธอดูก็คือ ไฟไหม้เครื่องยนต์ กัลดรถบรรทุกจะระเบิดพวกเราตาย อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ารู้ว่านั่นเป็นเพียงปัญหาเกี่ยวกับไฟฟ้า—อันตรายแต่ไม่ร้ายแรง ข้าพเจ้ามองภรรยาผู้ล้ำค่า ลูกศิระลูกชายวัยทารกของเรา และสงสัยว่าผู้หญิงแบบไหนจะทำการสิ่งทีกล้าหาญขนาดนั้น

สถานการณ์เช่นนี้อาจเป็นอันตรายด้านอารมณ์มากเท่าๆ กับการที่เครื่องยนต์เสีย ที่น่ายินดีคือ หลังจากอดทนอยู่ในความเสียบที่อึดอัดนานพอสมควร โดยที่เรายังเชื่อใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนดี ในที่สุดเราก็กันถึงความรู้สึกปั่นป่วนภายใต้อารมณ์ของเรา